

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi Banku (...) S.A. z siedzibą w W. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. akt I C (...), wydanego w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko K. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 4 listopada 2008 r. wydanego w przedmiocie sprostowania wyroku z dnia 10 września 2008 r. Wskazane orzeczenie Sądu pierwszej instancji uprawomocniło się wobec odrzucenia zażalenia pozwanego postanowieniem z dnia 26 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje stronom od orzeczenia sądu drugiej instancji. Jedynie w wypadkach, jak stanowi § 2 tego przepisu, wyjątkowych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga może być wniesiona także od orzeczenia sądu pierwszej instancji, jeżeli strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego

orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych. Strona, wnosząc skargę na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., obowiązana jest zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wykazać, że przesłanki te w danej sprawie zachodzą. Pozwany nie wypełnił powyższego wymagania.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinna zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Zawarta w niniejszej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).